

Det Spørgsmaal, som ligger for ved Afstemningspunktet Nr. 48, kan jo ganske vist være tvivlsomt og give Anledning til forskellige Opfattelser, det Spørgsmaal nemlig, om man skal støtte danske Menigheder, der danne sig i Udlandet. Jeg tror imidlertid, at de Forhold, som have fremkaldt Ministeriets Forslag til at støtte den danske Menighed, som har dannet sig i Paris i Forbindelse med en norsk Menighed, indbefatter saa meget Særligt, at der ialtfald kan være Anledning til at yde et Tilskud, saaledes som det er foreslaaet i Vædringsforslaget under Nr. 49, der jo gaar ud paa at give et Tilskud eengang for alle. Jeg skal derfor varmt anbefale dette Forslags Vedtagelse. — Vædringsforslaget Nr. 51 er tiltraadt af hele Udvalget, og jeg anser det ikke fornødent at gaar nærmere ind derpaa. — Det Samme gjælder om Vædringsforslaget Nr. 52 angaaende en Understøttelse til Optagelse af fattige Blinde i det Asyl, som „Kjæden“ har oprettet. Jeg føler mig overbevist om, at Alle anerkjende den smukke Opoffrelse, Selskabet „Kjæden“ har vist i sin Virksomhed, saaledes at man med Fornøielse gaar ind paa at give nogle Uformuende Adgang til fri Undervisning i det Asyl, der har mødt Anerkjendelse fra alle Sider. — Jeg kommer saa til Vædringsforslaget Nr. 53, der angaar det Spørgsmaal, om det er rigtigt at give vore Samlinger en større Frihed ved Benyttelsen af den Sum, der aarlig ydes til dem. Det ligger i Sagens Natur, at et lille Land, selv om det, som Danmark jo gjør, sætter megen Pris paa at have gode Samlinger i forskellige Retninger, aarlig kun kan yde en lille Sum til Ufholdelsen af de fornødne Udgifter og til Forøggelsen af Samlingerne. Hvad de aarlige Udgifter angaar, da komme de ikke i Betragtning her, thi de maa jo afholdes aarlig, og dermed er det forbi. Det Bølg derimod, der anvendes til Forøggelse af Samlingerne, bliver i høi Grad utilstrækkelig til tilfredsstillende Forøggelse, naar det tages som hidtil, at kun det, der er beniget for det enkelte Aar, kan anvendes; thi, som den sidste ærede Læser bemærkede, er man derved henvist til kun at anskaffe Smaating. Kjøber man nemlig ikke i Aarets Løb for den Sum, der staaar til Raadighed, hjemfalder Resten til Statskassen. Deri ligger da en Fri-stelse til at benytte Summen, medens man har den, at tage, hvad man kan faae, om det ogsaa kun er Lidt; men derved sker det med uafviselig Nødvendighed, at Samlingerne i mange Tilfælde forøges med Smaating, der i og for sig

have Interesse, men dog kun en underordnet Verdi i Sammenligning med, hvad der lod sig opnaa, dersom man havde Frihed til at sammenlægge disse Bølg for nogle Aar. Det er man gaaet ind paa i andre Tilfælde, og Finantsloven indeholder jo Anmærkning i den Henseende. Her foreligger nu et Spørgsmaal af samme Natur paany, om dette — ganske vist ikke med almindelig Regnskabsorden stemmende — maa udstrækkes til den her omhandlede Konto, altsaa om man vil tillade, at Summer, som man ikke finder en frugtbar og hensigtsmæssig Andendelse for i eet Aar, indenfor visse Grændser kunne lægges op og bruges i følgende Aar, samt om man vil samtykke i, at, naar Omstændighederne føre det med sig, man da ogsaa kan tage paa Kredit — lad mig kalde det saaledes — nogle Aar frem, selvøggelig mod fuldstændig Redegjørelse for, hvilke Afvigelse der foregaa i den Henseende fra det Almindelige. Det er jo klart, at Staten ikke kommer til at udgive en eneste Øre mere paa den Maade, end Tilfældet ellers vilde være, men den faar Udset til at vinde langt bedre Ting for sine Samlinger. Den ærede Ordfører indvendte derimod, at man kunde komme til Rigsdagen og begjære særlig Bevilling; det kan man maatte gjøre i et enkelt Tilfælde, men i Almindelighed ikke. Det, der tilbydes til Samlingerne, maa erhverves, omtrent naar det tilbydes, thi ellers sender man det andetsteds hen, og saa kan man ikke faae det. Altsaa maa man have den Frihed, som her fordres, for at kunne være sikker paa at nyde den rette Fordel deraf. At en Minister kunde samtykke i, at Kontoen overføres med Forbehold af, at der bespares paa følgende Aars Konti, kunde man maatte finde sig i; men er den Anmærkning, her staaar, en Uregelmæssighed, vil det Andet være en meget stor Uregelmæssighed. Den ærede Ordfører bemærkede endvidere, at der deraf vilde følge en mangelfuld Kontrol, men dette kan jeg paa ingen Maade indrømme. Der skal selvøggelig i Regnskabet gjøres fuld Rede for Alt, hvad der er foregaaet med Hensyn til denne Anmærknings Benyttelse ligesom i alle andre Tilfælde. Altsaa der tabes Intet, men der vil vindes saare meget for Samlingerne ved at beholde Anmærkningen. Jeg skal derfor meget anbefale, at den bliver staaende. — Under Nr. 54 er foreslaaet en Forhøielse af Forestillingsindtægten, mod hvilken jeg, som bemærket af den ærede Ordfører, ikke finder Noget at erindre. Jeg fylder endog at gjøre en Undskyldning for, at det ikke er opført